16. Den förfra December, om jag minnas kan, Wi norden om Skotland vågerade fram; hvar Gäst han till og talar: hvad Kungen og beställar, Wi Sanno för Skiegälb i afdöning fär.

17. Wi fatte då furen at Spanska sön om O florm och dåder, i wintertmånan fall, Der wi måste gånga i nägra wedörs tid, Till dess wi fingo fråan Skåpet ꝛc.

18. Gått uti Spanska sön två man ifrån og gå, De fingo der sitt afsked och bort från sitn sitn gå: Wi dem måste lemna i bölan den blå, Wi funde dem ej hälpa, wi gå dem ifrån.

19. Gina armar de utsträcka på detta wida fält O hunter fråan neder, o Gud! war deras hjelp, O tag dem upp till nåder, som du fleff lofvat har, O hv war fråan Gutors och Fadrelås Far.

20. Stor Gud gaf og wind, wi genast segla må, Wi gå då till Staden som kallas Malaga, Der wi og förbide och watten hämta in, O hv dan med mera war Sadling wäl försåg.

21. Den tid, som wi uti Malaga låg, Der fyra man rymde, dem wi ej mera såg; Den fem te sitt affred ifrån og han tar, Som hände i Sterige och Götheborgs Stad.

22. Wi giorde og flara, wart skepp wi brifwa gå, De fingo der sitt affred och bort från sitn sitn gå: Wi dem måste lemna i bölan den blå, Wi funde dem ej hjelpa, wi gå dem ifrån.

23. Wår furs han blef fatter at Wredelhof, wet då, O florm och dåder, som og trälla må, Sitt wi nåbgas trygga i bagarna mång, Gör om wi till Staden, som bättre Soldon.

24. Der låg wi till antars allenast några dar, Sett fint om en afton wi berifrån far: Wult for en god wind war fegen utbrecb, O gå fa till antars på Giborno Skeb.

25. Wi måste proviantera och watten hämta in, Förflatte sin war reja, när Gud gaf og wind: Wi kände då fegla till Tripoli fram, Men gingo under wagen till Malta i hamn.

26. Der låg ett fiort fälltap, som Engels inänner war, Wi hälsa Stenska flaggan, de wäl cmot og far: Wi og refoferera och litet wänta må, Den tionde Martii wi gå berifrå.

27. Wår reja från Malta hon anlände då, O gå till Sicilien, som ej war längt beri frå: Wi fyrte war furs, som jag läger nu, Wi antra wid Staden som bättre skjragu.

28. Der fåt wi förfriskning och watten hämta må Wi mala war Stregatt och fiärta wara rar: Wår tadling omändras, som Engelsmänner har, med hofven, Stramfänger och Hofven Stramtar.

29. Sett tiänt om morgon förrän solen gå opp, Wi winda wart anfare och fegen giorde lof: Wi fatte då furen at Tripoli han, Der wi ifulle mota war fiore ofvan.

30. Wi som inngn fort till den Turfiska wall, Mäng Turfiska Skattar wi giorde motfänd: Wi dem måste iaga med fegel och flott, Sitt te nöbgas wänta och fegla till loop.

31. Aprill den Elfte uti deg morgonstund, Ere Turfiska Skattar wi iagade på grund, Den fiärde wi trälla ett fiäde berifrå, Han måste då genast om bord till og gå.

GS 391

En Ny

Wisa

Om

Kongl. Örlogs-Fregatten Frödyas långresa på Medelhafwet, åren 1801, 1802 och 1803.

Författad af Krono-Båtsmannen wid Andra Indelnings-Kompagniet i Blekinge,

Bengt Swan.

Sjunges som:
En hwar som will weta hwad kärleken är ꝛc.

STOCKHOLM,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1833.

48. Den Turken må liknas wid Lejon och Björn, Som ofta för rofwet i kloen som Örn: Han många giort arma, ja många legt lik, Af rofwet han tänker att göra sig rik.

49. Men Gud ware låf för nåde och frid, Som Han oß här sände af himmelen nid, Han wälsigne wår Konung och hans trogna råd, Som wi skole följa i råd och i dåd.

50. Wäl kommen till Livorno, der wi först tänkte på, Att wi då skulle genast till Mallaga få gå, Från Mallaga till Tanger allt på den samma dag, Och dagen derefter wi gingo derifrån.

51. Maj månad den andre wi grunnan finna må, Allt utanför Kanalen en tiugo mil wi gå, Som allt war observeradt och efter samma grad, Och dagen derefter wi England då såg.

52. Med glädje wi paßerade England förbi, Den femte Maj om morgonen wi Dower singo si: En Fregatt der oß preja allt med ett skarpt skott, Men wände strart tillbaka och från oß segla bort.

53. Wi Dower paßera och Lots wi fingo då, strart winden sig fogar, som med oß wara må; Den Lots måste oß följa öfwer de Engelska grund, Han fick sen sin betalning, som war af Hundra Pund.

54. Wi måste Nordsjön plöja förutan löf och gräs, Den tolfte Maj helt tidigt wi sågo Lindersnäs, Och dagen derefter wi sågo Skagerns grund, Och samma eftermiddag wi ankra i Kalfsund.

55. De utländske höjder och gränsor så mång, Som jag har beskådat den tiden så lång, Kan jag ej beskrifwa, jag säger för sann; Jag kastar derför' pennan och går uti land.

1.

Ack! kom kamerater och rusten eder fort, Wi äro nu komderade, det är redan spordt: Wår resa hon länder åt Turkiet hän; Nu måste wi skiljas från wän och owän.

2. Det åratal wi skriftwer år 1801, Den 8:de Oktober kommendering wi fick, Uppå Fregatten Fröya, som Chefskepp skulle bli, Kommando att föra allt under den tid.

3. Wår Chef han war färdig och mönstring wi fick, Den 17:de Oktober till segels wi gick: Wi winda wårt Ankar, och Lotsen om bord, Mårssegel upphißas, och fyra man till ror.

4. Wi Carlskrona Skansar paßerade då, I sällskap wi woro Fregatterna twå, Samt Briggen Husaren, som oß följa må, På Helsingörs redd wi ankrade då.

5. Wi gick sen till segels allt uti Helsingör, Wår kurs han blef satter, som omtalt är förr; Wi tänkte då segla till Götheborg in, Men se under wägen oß möter motwind.

6. Ett wäder uppwärte i hafwet så swårt, Att wi då förlorade båd' Stänger och Når. Bramstänger samt Kryßtåg Storsegel och Fåck, Det war nu det första som från oß gick bort.

7. Wi wiste Signaler de nätterna så lång, Som war med Granater och Brännare mång, Att wi skulle weta hwarandras begår, Och sedan ej kommo hwarandra för når.

40. Till sjöß wi då gingo i dagarna mång, Och gick så till ankars wid staden Toulon, Der wi måste undergå reparation stor, Wår Fregatt wi driftwer och koppar-beslår.

41. Allt uti fyra månader, som wi der ligga må Och wänta presenten, som wi der skulle få, Att gå till Tripolitanen och presentera så, Att wi af honom skulle der wåra fångar få.

42. Den tionde Martii, som jag säger nu, Wi lyfte wårt ankare wid paß klockan siu, Mårßegel upphißas och allting giordes klart, Gud han oß wälsigna med wind och paßad.

43. Wår kurs han blef satter, som ämnader wart, Wårt skepp giorde miller till flere knops fart: Wår resa fortsattes till Tripolis hän, Der wi skulle få wåra fångar igen.

44. Till Tripoli kom wi den tiugonde Mars, Att lemna Presenten, som war föresatt; Om eftermiddagen, wid paß klockan twå, Wårt ankar wi fålla och seglen beslå.

45. Presenten i penningar såsom den består, Till Ett Hundrade Femtio Tusen det går, Af silfwer, till wigten som wi der mottar, Ett Hundrade Sextio Lispund det war.

46. Wi biude den Turken adjö och farwäl, Samt önska hwarandra beständigt må wäl; Wi skiute Swensk Lösen med tiugo skott å rad, Wårt ankare uppwindas, wi derifrån far.

47. De Turkiske Herrar af wredefullt mod, De tänkte sig mätta af Swenskarnes blod; Men fick ingen droppa från början till slut, Men dräggen af buller de dricka sjelf ut.

32. Jan berer åbmiuksk hos wår Amiral, Och fåger han war ingen Tripolitan; Wårn ett må ej hierpa, tø han måtte fort, Affånda Beskattning till oß om bord.

33. Då blef det uttagit till Beskattning åtta man, Skilliga en Genbrik, så ock en Styrman, Som Briggen skulle föra till Malta i hamn, Wårn blef skan brifwen till den Turkiska Wall.

34. Det war den femte Maj, som då följer på, Det nåra under Tripoli Gåfning wi gå; Allsamman paßerade som jag skriftwer om, Nio fyråen Galerer från Tripoli kom.

35. De brida oß till, men wi war icke fen, Wi fänkte dem genast tillbåka igen: Wi bå-ro up-tappat i fannor och trus, Wi tänkte att gifwa de Galerna rus.

36. Wårn Herren i hålen, som styrer allt tryg, Han gaf oß till bytes beständiger fryd, Och hjelpt allt skebe imom en fort tid, Den bagen han lyntes oß hårlig och blid.

37. Den morgon med solen al lada upprann, Det tiligt om bagen som Orberna fram, Från Tripolitan Kommendören till wår Amiral, Att han skulle komma till honom hett snart.

38. Den andre Oktober, då fråren blef giord, Samt Siemkten och Stansman skabade sina ord, Och fredsförbund giorde med Turken för-ann Hwarpfiter wi glädes hwar endafte man.

39. Oktober den tredie, som då foljer på, Wi giorde oß klara, från Tripoli att gå, De för oß lalutera, wi fwara terpå; Wi lyfte wart ankar och gick bert rån.